

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Media Channel outdoor, a.s.**, IČO 28926595
se sídlem Vodičkova 736/17, Praha 1
zastoupen advokátem JUDr. Vitem Hrnčíříkem, Ph.D., LL.M
se sídlem Šrobárova 2002/40, Praha 10

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2025, č. j. MHMP 708170/2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11 ze dne 23. 10. 2024, č. j. MCP11/24/066121/OV/Nep. Prvostupňovým rozhodnutím byla

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

zamítnuta žádost žalobce o změnu v užívání stavby spočívající v prodloužení doby trvání dočasné stavby nazvané *1 ks stavby pro reklamu na parc. č. 3251/10 v k. ú. Chodov*. Důvodem zamítnutí žádosti byla skutečnost, že stavba nevyhovuje pravidlům pro odstup jednotlivých samostatně stojících staveb pro reklamu dle § 78 odst. 2 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (dále jen „PSP“).

2. Žalobce v žalobě popsal předmětnou stavbu. Jedná se o billboard, který se nachází u mimoúrovňového křížení komunikací 5. května a Ryšavého. Stavba má tři strany (reklamní plochy). Jedna reklamní plocha je viditelná z komunikace 5. května ve směru jízdy z centra Prahy, druhá je viditelná pouze z ulice Ryšavého, a třetí je viditelná jak z ulice Ryšavého, tak z komunikace 5. května při cestě do centra Prahy. To žalobce dokládal fotodokumentací.
3. V řízení před správními orgány žalobce navrhoval, že z předmětné stavby odstraní reklamní plochu viditelnou ve směru jízdy z centra. Tím by podle něj byl dodržen dostatečný odstup mezi předmětnou stavbou a jinou legální stavbou pro reklamu, která brání vyhovění žalobcově žádosti (dále jen „kolidující stavba“), protože by reklamní plochy z obou staveb směřovaly na jiné strany komunikace. Podle žalobce PSP upravují délku rozestupů mezi stavbami pro reklamu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu, což je zapotřebí brát v úvahu při jejich výkladu. Smyslem odstupových vzdáleností je regulace počtu reklamních zařízení po jedné straně komunikace, tedy těch, která jsou viditelná ve stejném směru jízdy. Odvrácená plocha reklamního zařízení by neměla mít na odstupovou vzdálenost vliv. Žalobce proto požadoval, aby změna v užívání stavby byla podmíněna provedením jím navržené úpravy billboardu. Správní orgány však tento postup neumožnily, neboť by podle nich stavba i po této úpravě odporovala PSP.
4. Této úpravy podle správních orgánů navíc nebylo možné docílit procesní cestou změny v užívání stavby [§ 126–127 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“)]. S tím žalobce nesouhlasí. Navrženou změnu považuje za dovolenou a také procesně projednatelnou v režimu změny v užívání stavby. Odkazuje také na odbornou literaturu, podle níž lze změnu v užívání stavby podmínit dodatečnými stavebními úpravami (Černín, K. § 129. In: Vávrová, E. a kol. *Stavební zákon: Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2021).
5. Žalovaný též dle žalobce nedostatečně zjistil skutkový stav, protože se nezabýval otázkou umístění a orientace reklamních ploch ani nehodnotil vliv předmětné stavby na bezpečnost provozu.
6. Žalobce ve správním řízení poukazoval rovněž na § 1 odst. 4 PSP, dle něhož se ustanovení PSP nepoužijí, pokud tomu brání závažné územně-technické nebo stavebně-technické důvody. Těmi jsou dle žalobce velikost pozemku, zvýšená koncentrace staveb pro reklamu v blízkosti předmětné stavby a velké množství zeleně v okolí. To vše dle žalobce brání naplnění požadavků vymezených v § 78 odst. 2 PSP. Žalovaný však k těmto žalobcovým tvrzením nepřihlédl a dostatečně je nevypořádal.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný uvedl, že se žalobními námitkami již zabýval v napadeném rozhodnutí, a odcitoval z něj relevantní pasáž. Na rozhodnutí a jeho odůvodnění setrval, navrhl proto žalobu zamítnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Jednání před soudem

8. Při jednání dne 12. 1. 2026 žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích a odkázali na svá písemná podání. Soud zamítl důkazní návrh žalobce – dvě fotografie a jeden ortofoto snímek, které byly součástí žaloby. Soud má provádění těchto důkazů za nadbytečné, jelikož v nyní projednávané věci jsou sporné otázky právní, skutkový stav je mezi účastníky nesporný a správní spis obsahuje fotodokumentaci, včetně ortofoto snímků.
9. V reakci na konstatování soudu, že správní spis zahrnuje fotodokumentaci, včetně ortofoto snímků, žalobce namítl, že není jasné, od kterého kolidujícího billboardu byla měřena odstupová vzdálenost vůči billboardu žalobce, neboť kolidující billboardy jsou dva, což zakládá nepřezkoumatelnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný oponoval tím, že napadené rozhodnutí obsahuje ortofoto snímek, z něhož je patrné, od kterého kolidujícího billboardu je odkótována vzdálenost žalobcova billboardu.

Posouzení žaloby soudem

10. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
11. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky je nesporné, že dočasná stavba o třech reklamních plochách, již se žádost týkala, je stavbou pro reklamu ve smyslu stavebního zákona, neboť slouží reklamním účelům a každá z reklamních ploch je větší než 8 m² (§ 2 odst. 3 ve spojení s § 3 odst. 2 stavebního zákona).
13. Žalobce v žalobě nerozporoval závěr správních orgánů, že předmětná stavba stojí ve vzdálenosti cca 42 m od kolidující stavby pro reklamu, což je méně, než kolik činí minimální odstupová vzdálenost 100 m vyžadovaná u tohoto typu staveb dle § 78 odst. 2 PSP. Při jednání však vznesl námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož dle žalobce není zřejmé, od kterého kolidujícího billboardu byla měřena odstupová vzdálenost vůči billboardu žalobce, protože kolidující billboardy jsou dva.
14. Soud na tuto námitku nepřezkoumatelnosti nevešel. Jak podotkl žalovaný při jednání, napadené rozhodnutí obsahuje na str. 6 ortofoto snímek, na němž je zobrazena předmětná stavba a kolidující stavba, přičemž mezi těmito stavbami je vedena čára, která značí, že právě tyto dvě stavby byly posuzovány z hlediska vzájemné odstupové vzdálenosti. Dále, prvostupňové (str. 3) i napadené (str. 3) rozhodnutí zahrnuje i textový popis kolidující stavby – nachází se po stejné straně komunikace 5. května jako předmětná stavba, blíže k centru, ve vzdálenosti cca 42 m od předmětné stavby, na parc. č. 3252/1 v k. ú. Chodov, a je povolena souhlasem se změnou v užívání ze dne 15. 3. 2016, č. j. MCP11/16/015783/OV/Koš – z něhož plyne náležitá a jednoznačná identifikace kolidující stavby. Soud dodává, že žalobce ani netvrdil jakékoli parametry (umístění) druhého kolidujícího billboardu, aby bylo možné uvažovat o tom, že textový popis kolidující stavby není dostatečný pro její ztotožnění. Konečně, správní spis obsahuje další podklady, tj. ortofoto snímky s grafickým vyznačením a poznámkami, z nichž je patrné, který billboard je kolidující stavbou.
15. Soud se dále zabýval tím, zdali bylo vůbec možné docílit povolení dané stavební úpravy (odstranění – demontáž plochy) v řízení o žádosti o změnu v užívání stavby.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

16. Podle § 126 odst. 3 stavebního zákona *změna v užívání stavby musí být v souladu s územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, s obecnými požadavky na výstavbu, s veřejnými zájmy chráněnými tímto zákonem a se zvláštními právními předpisy.*
17. Podle § 126 odst. 4 stavebního zákona, *pokud je změna v užívání stavby podmíněna změnou dokončené stavby, která vyžaduje ohlášení nebo stavební povolení, stavební úřad projedná změnu dokončené stavby. Podle charakteru změny dokončené stavby se postupuje podle § 78 až 96a a § 104 až 117. V ohlášení nebo v žádosti o stavební povolení nebo v oznámení podle § 117 se současně uvede navrhovaná změna v užívání. Po dokončení změny stavby se podle okolností postupuje podle § 122; v žádosti o kolaudační souhlas se současně uvede nový účel užívání.*
18. Podle § 127 odst. 4 stavebního zákona, *dojde-li stavební úřad k závěru, že oznámení není úplné nebo změna v užívání stavby nesplňuje podmínky pro vydání souhlasu se změnou v užívání stavby, rozhodne usnesením, že oznámenou změnu v užívání projedná v řízení; toto usnesení se oznamuje pouze oznamovateli a nelze se proti němu odvolat. Podané oznámení se považuje za žádost o povolení změny v užívání stavby; řízení je zahájeno právní mocí usnesení. Pokud je to pro posouzení změny v užívání stavby nezbytné, vyzve stavební úřad oznamovatele k doplnění dalších podkladů. Bude-li oprávněnou osobou podána žádost o povolení, je zahájeno řízení a usnesení se nevydává. Povolení ke změně v užívání stavby obsahuje kromě náležitostí souhlasu podmínky pro nový účel užívání stavby, kterými se zajistí ochrana veřejných zájmů nebo práv účastníků řízení.*
19. Soud shrnuje, že u předmětné stavby uplynula doba, na níž byla povolena. Prvostupňový stavební úřad proto dle § 129 odst. 1 písm. f) stavebního zákona zahájil řízení o jejím odstranění. V souladu s § 129 odst. 6 stavebního zákona přitom poučil žalobce o možnosti podat žádost o změnu v užívání stavby spočívající v prodloužení doby jejího trvání. Žalobce poté oznámil změnu v užívání stavby. Prvostupňový stavební úřad dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro vydání souhlasu se změnou v užívání stavby. V souladu s § 127 odst. 4 stavebního zákona tudíž na oznámení změny v užívání stavby hleděl jako na žádost o změnu v užívání stavby, o níž rozhodl ve správním řízení. Následně s odkazem na § 126 odst. 3 stavebního zákona žádost zamítl pro rozpor stavby s obecnými požadavky na výstavbu, neboť předmětná stavba stojí ve vzdálenosti 42 m od kolidující stavby. Není tak dodržena dostatečná odstupová vzdálenost dle § 78 odst. 2 PSP.
20. Prvostupňový stavební úřad nevyhověl žalobcem navržené stavební úpravě na odstranění jedné z reklamních ploch, jelikož by ani po jejím provedení nebylo vyhověno požadavkům PSP (k tomu viz *obiter dictum* níže). Navíc tuto změnu nešlo v řízení vůbec projednat, poněvadž v režimu změny v užívání stavby nelze povolovat takové změny dokončené stavby (stavební úpravy), které vyžadují „vlastní proces“, tedy změny, ke kterým je zapotřebí samostatného souhlasu či povolení stavebního úřadu.
21. Soud uvádí, že pro řešení nastíněné sporné otázky nepovažuje za dostačující argument žalovaného, že souhlas se změnou v užívání stavby je opatřením ve smyslu § 154 správního řádu, nikoliv rozhodnutím, ve kterém by šlo stanovit podmínky vázané na povolení stavebního úřadu. Soud přitakává, že souhlas se změnou v užívání stavby není správním rozhodnutím (§ 127 odst. 3 stavebního zákona). Prvostupňový stavební úřad ovšem tento souhlas nevydával, neboť v souladu s § 127 odst. 4 stavebního zákona vedl ve věci řízení, jehož výsledkem již nepochybně správní rozhodnutí bylo, k čemuž se napadené rozhodnutí podrobněji nevyjádřilo.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

22. Vysvětlení postupu prvostupňového stavebního úřadu je však obsaženo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 6), což je zcela dostačující. Dle ustálené judikatury totiž tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, Sb. NSS 534/2005). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Soud se přitom s argumentací prvostupňového stavebního úřadu ztotožňuje.
23. Stavební zákon obecně rozlišuje mezi tím, zda je změna v užívání stavby podmíněna změnou dokončené stavby (tj. zda změna v užívání vyžaduje nástavbu, přístavbu nebo stavební úpravu, viz § 2 odst. 5 stavebního zákona), či nikoliv. Změny v užívání stavby, které nevyžadují změnu dokončené stavby, se někdy označují jako tzv. „čisté“ změny v užívání.
24. Pro případ změn v užívání stavby, které jsou podmíněny změnou dokončené stavby, stavební zákon v § 126 odst. 4 výslovně stanoví, že stavební úřad projedná změnu dokončené stavby. Jinými slovy, pokud změna v užívání vyžaduje změnu dokončené stavby, je nejdříve zapotřebí projednat tuto změnu stavby. Projednání změny stavby se přitom liší podle charakteru dané změny. V závislosti na konkrétní změně stavby bude zapotřebí buď provést ohlášení změny stavby, vést stavební řízení atd. V případě změny dokončené stavby bude tedy stavební úřad postupovat v běžném procesním režimu (§ 104–117 stavebního zákona). Ve zvláštním režimu změny v užívání stavby (§ 126–127 stavebního zákona) lze projednat pouze ony „čisté“ změny v užívání, které nevyžadují změnu dokončené stavby.
25. Tento závěr je podpořen také odbornou literaturou: „*Pokud by bylo třeba pro změnu užívání stavby provést změnu stavby vyžadující ohlášení nebo stavební povolení, je třeba získat nejprve územní rozhodnutí o umístění stavby dle § 79 StavZ (nejedná-li se o stavební úpravy) dále je nutné provést ohlášení změny stavby (§ 105 StavZ) případně stavební řízení (§ 109 a násl. StavZ) a následně podle povahy změny stavby a jejího účelu oznámení záměru užívání (§ 120 StavZ) nebo požádat o kolaudační souhlas (§ 122 odst. 1 StavZ) a v rámci tohoto postupu se uvede nový účel užívání stavby. Čistě podle § 126 až 127 se tedy postupuje pouze tehdy, pokud změna užívání nevyžaduje změnu stavby vyžadující ohlášení nebo stavební povolení.*“ (Roztočil, A. § 126. In: Potěšil, L. a kol. *Stavební zákon – komentář. 5. vydání.* Praha: C. H. Beck, 2016. Dostupné na beck-online.cz).
26. Shodný závěr lze nalézt také v komentáři, na který odkazuje žalobce. Pasáž, kterou žalobce cituje (komentář k § 129), totiž nereflexuje skutečný obsah dané publikace: „*V některých případech bude nový způsob užívání vyžadovat provedení stavebnětechnických změn na stavbě. Změna stavby podmiňující užívání stavby může být stavební úpravou, přístavbou či nástavbou (srovnej § 2 odst. 5). Na charakteru změny pak bude záležet, v jakém režimu ji bude nutné projednat, zda bude nutné i její umístění (podle § 78 až 96a) nebo stačí pouze povolení stavby či ohlášení změny podle § 104 až 115 stavebního zákona, případně zda stavebník zvolí alternativní postup (certifikát autorizovaného inspektora podle § 117 nebo veřejnoprávní smlouvu podle § 116). V každém případě v žádosti o umístění či v oznámení toho aktu, který je nutný pro povolení změny, musí stavebník uvést navrhovanou změnu užívání. Po dokončení změny bude stavebník postupovat podle § 122 stavebního zákona, tj. požádá o kolaudační souhlas na nový způsob užívání.*“ (Vávrová, E. § 126. In: Vávrová, E. a kol. *Stavební zákon: Praktický komentář.* Praha: Wolters Kluwer, 2020. Dostupné v ASPI.)

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

27. S totožným závěrem se pak lze setkat i v dalších publikacích. Viz Půček, P. § 126. In: Průcha, P. a kol. *Stavební zákon: Praktický komentář*. Praha: Leges, 2020. Dostupné v ASPI. Dále Kývalová, M. § 126 [Podmínky povolení změny v užívání]. In: Macháčková, J. a kol. *Stavební zákon. 3. vydání*. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 930–931. Rovněž Malý, S. § 126 [Změna účelu užívání stavby]. In: Malý, S. *Stavební zákon: Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2013. Dostupné v ASPI.
28. Soud tedy ve shodě s prvostupňovým stavebním úřadem konstatuje, že v režimu změny v užívání stavby nelze povolit stavebně-technické změny, které by vyžadovaly „vlastní proces“. Jinými slovy, k prodloužení doby trvání žalobcovy stavby mohlo dojít pouze za nezměněných podmínek, v daném řízení za podmínek územního souhlasu z roku 2008. Jakékoliv úpravy stavby vyžadující samostatný procesní postup nemohly být v daném řízení řešeny.
29. Žalobce navrhoval, že odstraní jednu z reklamních ploch tak, aby reklama z jeho stavby nebyla viditelná v tomtéž směru jako reklama na kolidující stavbě (směr z centra Prahy). V žalobě sice žalobce hovoří o „*natření plochy do barvy zařízení*“ (str. 4 žaloby), ze správního spisu je však patrné, že před správními orgány měl odstraněním plochy na mysli její demontáž (např. bod 17 odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí). Tato demontáž by pak zjevně představovala změnu dokončené stavby (stavební úpravu), kterou by musel stavební úřad samostatně projednat. Tomuto návrhu tudíž nemohlo být vyhověno v režimu změny v užívání stavby.
30. Soud proto uzavírá, že i kdyby žalobcem navržená úprava stavby byla způsobila odstranit rozpor stavby s PSP, nemohlo jí být v dotčeném správním řízení vyhověno. Výsledkem řízení tak za dané situace nemohlo být pro žalobce kladné rozhodnutí.
31. S ohledem na výše uvedené je tudíž bezpředmětné posouzení otázky, zda by odstranění jedné z ploch panelu předmětné stavby vedlo k dodržení PSP. Pouze pro úplnost a jako *obiter dictum* se soud k této otázce stručně vyjádří, přičemž se ztotožňuje s názdem správních orgánů.
32. Dikce § 78 odst. 2 PSP hovoří obecně pouze o odstupu mezi jednotlivými samostatně stojícími stavbami pro reklamu. Odstup je přitom počítán vždy po jedné straně pozemní komunikace. Toto ustanovení se blíže nezabývá konkrétní konstrukcí stavby pro reklamu. Jazykový výklad proto hovoří ve prospěch závěru správních orgánů. Dle žalobce má opačný závěr vyplývat z účelu regulace odstupových vzdáleností, kterým je zachování bezpečnosti provozu.
33. Soud má pochybnosti o tom, zda žalobcem navrhovanou úpravou stavby mohlo být vůbec docíleno zvýšené ochrany bezpečnosti provozu. Žalobce navrhoval, že odstraní plochu viditelnou ve směru jízdy z centra Prahy. Předmětná stavba a kolidující stavba ovšem sdílejí reklamní plochu nejen ve směru jízdy z centra Prahy, ale taktéž v opačném směru do centra města. Pokud by se měla regulace uplatnit (pouze) na reklamy viditelné v tomtéž směru jízdy, musel by žalobce odstranit obě reklamní plochy směřující na komunikaci 5. května, což žalobce nenavrhoval. Navíc by dle soudu i přes demontáž některé reklamní plochy bylo nadále patrné, že stavba jako celek plní reklamní účely (přičemž v žalobě navrhované natření plochy do barvy zařízení by zjevně mělo ještě nižší dopad na vnímání stavby). Takto upravená konstrukce by stále představovala rušivý element, neboť by svou velikostí upoutávala pozornost řidičů. K tomu lze analogicky poukázat na situaci, kdy by stavba pro

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

reklamu nebyla po nějakou dobu využívána (nebyla by na ní vylepena reklama), což by samozřejmě neznamenal, že přestala být stavbou pro reklamu a nepodléhá dané regulaci.

34. Závěr, že by se pro odstupové vzdálenosti měly brát v potaz pouze reklamní plochy v totéž směru jízdy, nevyplývá ani z § 77 odst. 4 PSP. Tím, že dle tohoto ustanovení nejsou do celkové plochy panelu započteny všechny strany panelu, není nijak dotčen požadavek na existenci odstupové vzdálenosti mezi stavbami pro reklamu, neboť upravuje pouze výpočet plochy panelu. Lze z toho naopak spíše dovodit, že stavba pro reklamu má stejný vliv na okolí bez ohledu na počet svých stran, pročez ho odstranění jedné ze stran nesnižuje. Provedený výpočet má následně dopad na stanovení délky odstupové vzdálenosti. Z tohoto ustanovení nelze dovodit, že by se u reklamních zařízení, která se nacházejí na jedné straně komunikace, ale plochu mají otočenou v protisměru jízdy, neměl požadavek odstupových vzdáleností uplatnit vůbec. Ostatně jak již soud podotkl výše, i nepoužívaná část stavby pro reklamu představuje rušivý element.
35. Lze dodat, že se při umísťování staveb pro reklamu bere v potaz nejen bezpečnost provozu, ale též řada jiných faktorů, např. zásah stavby do charakteru prostředí (srov. § 77 odst. 1 PSP).
36. Soud nevyhověl ani námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu. Žalobce spatřoval pochybení v tom, že se žalovaný nezabýval otázkou umístění a orientace reklamních ploch ani nehodnotil vliv předmětné stavby na bezpečnost provozu. Soud opakuje, že správní orgány tak jako tak nemohly vydat souhlas se změnou v užívání stavby, resp. povolení změny v užívání stavby dle § 126–127 stavebního zákona. Správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně, neboť ze správního spisu je patrné, že stavba existuje, kde se nachází, jakou má podobu atd.; umístěním a orientací reklamních ploch se prvostupňový stavební úřad zabýval na str. 5 svého rozhodnutí. Žalobce zjištěný skutkový stav nerozporoval, ale domáhal se jeho odlišného právního hodnocení. Vliv předmětné stavby na bezpečnost provozu pak nebylo nutné hodnotit, neboť to nemohlo mít žádný dopad na výsledek řízení, zákonná regulace odstupové vzdálenosti je totiž jednoznačná.
37. Soud nesouhlasí ani s tím, že by žalovaný nepřihlédl k žalobcem tvrzeným závažným územně-technickým nebo stavebně-technickým důvodům, které měly bránit vyhovění požadavkům PSP ve smyslu § 1 odst. 4 PSP. Žalovaný na toto tvrzení reagoval, označil ho však za neopodstatněné, poněvadž dle něj žalobcem tvrzené důvody (velikost pozemku a zvýšená koncentrace dalších staveb pro reklamu v blízkosti předmětné stavby) nepředstavují samy o sobě důvod pro uplatnění výjimky dle § 1 odst. 4 PSP. Žalovaný tyto obecné námitky vypořádal dostatečně, přičemž soud dodává, že nevidí žádný důvod, proč by žalobcem předestřené důvody měly mít za následek neaplikování pravidel pro odstupové vzdálenosti mezi stavbami pro reklamu. Zvýšená koncentrace staveb pro reklamu v blízkosti předmětné stavby je dokonce argumentem v neprospěch žalobce, poněvadž takový stav je nežádoucí – právě pro jeho vyloučení existuje regulace odstupové vzdálenosti mezi stavbami pro reklamu. Žalobce pak v žalobě ještě doplnil, že si prvostupňový stavební úřad měl být vědom velkého množství vzrostlé zeleně, což je ale dle soudu rovněž zcela obecné tvrzení a v něm lze jen stěží spatřovat důvod k zachování předmětné stavby, která je v rozporu s PSP.

Závěr

38. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

39. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 12. ledna 2026

Milan Tauber v.r.
předseda senátu